

Bend in the Road
Copyright © 2001 by Nicholas Sparks, All rights reserved

© Весела Прошкова, превод
© Димитър Стоянов – Димо`,
художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2011
ISBN: 978-954-389-116-0

НИКЪЛЪС СПАРКС

ЗАВОЙ НА ПЪТЯ

...

Беше чувала за Майлс Райън.

Не много, но знаеше, че повечето хора от градчето го харесват и уважават и че той много държи на сина си. Което щеше да я улесни. Въпреки че имаше сравнително малък опит като учителка, познаваше родители, за които децата не бяха дар Божии, а тежко бреме, и други, които смятаха, че отрочето им е безгрешно. Невъзможно беше да убеди в правотата си нито едните, нито другите.

Хората казваха, че Майлс Райън не е такъв.

Тя забави крачка, спря и изчака да преминат няколко коли. Прекоси улицата, махна на продавача в аптеката, изпразни пощенската си кутия и изкачи стъпалата до апартамента си. Отключи вратата, набързо прегледа пощата и остави всичко на масичката в коридора.

Отиде в кухнята, наля си ледена вода и занесе чашата в спалнята си. Започна да се съблича и да хвърля дрехите си в коша за пране, предвкушвайки удоволствието от душа, но видя примигващата лампичка на телефонния секретар. Натисна бутона за прослушване. Съобщението беше от майка ѝ, която я канеше да наmine по-късно, ако няма друг ангажимент. Както обикновено, говореше така, сякаш нещо я тревожи. На нощното шкафче до телефонния секретар стоеше семейна снимка: Морийн и Лари по средата, Сара и Брайън от двете им страни. Машината изшрака, последва второ съобщение, пак от Морийн: „Мислех, че вече си се прибрала. Дано всичко е наред...“. Сара се запита дали да приеме поканата. Беше ли в настроение? „Защо не? – каза си накрая. – И без това нямам какво да правя“.

Майлс Райън шофираше по Мадам Мурс Лейн – тесен път с много завои, свързващ Ню Бърн със селцето Полоксвил, намиращо се на двайсетина километра на юг. Шосето, названо на някогашната съдържателка на най-прочутия публичен дом в Северна Каролина, минаваше край къщата и гроба на Ричард Добс Спайт, героя от Юга, подписал Декларацията за независимост. По време на Гражданската война северняците ексхумирали тялото му и забили черепа му на една желязна порта като предупреждение за съгражданите му да не се съпротивляват на окупацията. Майлс беше чул тази история като малък и тогава не припарваше в околността. Макар да беше живописен и сравнително уединен, пътят не беше място за деца. Денонощно по него преминаваха камиони с тежък товар, а шофьорите подценяваха завоите. Като собственик на къща в близост до шосето, Майлс години наред се опитваше да убеди властите да ограничат скоростта в този участък.

Никой не му обърна внимание. Освен Миси.

Този път все му напомняше за нея.

Изтръска от пакета още една цигара, запали и свали стъклото. Топлият въздух нахлу в колата и заедно с него в съзнанието на Майлс възкръснаха моменти от съвместния му живот с Миси; както винаги обаче, най-много се натрапваше споменът за последния им ден заедно.

По ирония на съдбата през този ден, неделя, той отиде за риба с Чарли Къртис и се прибра чак привечер. Богатият улов не умилостиви Миси. Тя посрещна съпруга си с гневно изражение и ръце на кръста. Не продума, но не се налагаше. Погледът ѝ беше по-красноречив от всякакви думи.

На следващия ден брат ѝ и съпругата му щяха да пристигнат от Атланта и Миси се беше претрепала от работа, за да подреди къщата като за гости. Отгоре на всичко

Джона беше болен от грип и тя се въртеше и около него. Не беше ядосана нито заради къщната работа, нито заради грижите около болното дете. Ядосана беше на Майлс. Помолила го беше, преди да отиде за риба, в събота, да свърши работата по двора и градината, та да я отмени поне от това задължение. На Майлс обаче му се наложи да работи в събота, но вместо да се обади на Чарли, че се отказва от риболова, реши все пак да отиде на следващия ден. По пътя Чарли не престана да го дразни: „Тази вечер ще спиш на канапето!“, и вероятно щеше да се случи тъкмо това. Но изкушението от риболова беше прекалено голямо, още повече че братът и снахата на Миси пет пари не даваха дали градината е обрасла с плевели.

Освен това той си беше обещал да свърши всичко, като се върне, и не възнамеряваше да бяга от задълженията си. Само дето не смяташе да отсъства през целия ден, но както често се случва със страстните риболовци, с Чарли така се отплеснаха, че загубиха представа за времето. По обратния път си намисли цяла реч: „Не се тревожи, ще свърша всичко, ако ще да не мигна цяла нощ и да работя на светлината на фенерче“. Може би Миси нямаше да му се разсърди, ако сутринта беше споделил с нея плановете си. Обаче той се измъкна от вкъщи в ранни зори, а когато се прибра, жена му беше свършила почти цялата работа. Окосила бе двора и дори беше засадила теменужки около пощенската кутия. Вероятно се бе бяхтила с часове и беше, меко казано, побесняла от гняв. Изражението ѝ предвещаваше страховит скандал. Майлс го беше виждал само няколко пъти през годините на брака им и знаеше какво ще последва. Преглътна и си помисли: „Започва се“.

– Привет, миличка – изгърси, – извинявай за закъснението. Не усетихме как лети времето.

Преди да продължи речта си, Миси се въртна и подхвърли през рамо:

– Отивам да потичам. Можеш ли да направиш поне това? – Беше се накарала да отвее от алеята за коли окосената трева; машината стоеше на моравата.

Майлс усети, че е по-добре да не отговори.

Жена му отиде да се преоблече, а той извади от колата хладилната чанта и я занесе в кухнята. Докато прибираше рибата в хладилника, Миси излезе от спалнята.

– Първо исках да... – подхвана Майлс, но тя процеди през зъби:

– Забрави ли, че те помолих за нещо?

– Ей сега, само да прибера рибата, за да не се развали.

Миси забели очи:

– Прави каквото искаш. Ще довърша работата, като се върна.

Мъченическият ѝ тон подразни Майлс.

– Нали ти обещах да го направя! – сопна ѝ се.

– Както щеше да окосиш моравата, преди да отидеш за риба ли?

Той трябваше да сдържи гнева си и да не ѝ противоречи. Да, цял ден беше за риба, вместо да помогне в домакинската работа; да, беше се издънил. Но в крайна сметка провинението му не беше толкова сериозно, нали? Така или иначе, щяха да им гостуват братът и снахата на Миси, а не президентът на Съединените щати... Да, трябваше да си замълчи, след като видя физиономията ѝ.

Миси излезе и така тресна вратата, че прозорците издрънчаха.

Той се позамисли и осъзна, че е сгрещил. Съжаляваше за постъпката си, държал се беше като пълен простак. Миси имаше право да му се сърди.

Така и не можа да ѝ се извини.

– Още не си отказал цигарите, а?

Областният шериф Чарли Къртис се втренчи в Майлс, когато онзи седна срещу него.

– Не пуша – смотолеви Майлс.

Приятелят му вдигна ръце.

– Да, да, вече ми го каза. Виж, все ми е тая дали се самозаблуждаваш. Обаче като ми дойдеш на гости, за всеки случай ще скрия пепелниците.

Майлс се засмя. Чарли беше сред малцината му съграждани, които продължаваха да се държат с него, сякаш нищо не се е случило. Въпреки голямата разлика във възрастта бяха приятели от години; Чарли предложи на Майлс да стане негов заместник и го взе под крилото си. През март щеше да навърши шейсет и пет и косата му вече беше прошарена. Напоследък бе качил десет килограма и беше пуснал коремче. Не беше от шерифите, които от пръв поглед вдъхват страхопочитание, но беше далновиден, усърден и успяваше да научи всичко, което го интересуваше. Преизбиран беше три пъти, понеже никой не се бе осмелил да се кандидатира за поста му.

– Отказвам да ти гостувам – заяви Майлс, – ако не престанеш с нелепите обвинения.

Седяха в едно сепаре и сервитьорката, изнервена от множеството клиенти, струпали се в закусвалнята през обедната си почивка, на път за съседната маса им донесе кана с подсладен чай и две чаши с лед. Майлс наля чая и побутна чашата към приятеля си.

– Бренда ще е разочарована – промърмори Чарли. – Знаеш, че изпада в мирова скръб, ако от време на време не е водиш Джона – Отпи от чая и добави: – Разбрах, че днес имаш среща със Сара.

Майлс се ококори:

– С кого?

– С учителката на Джона.

– Бренда ли ти каза?

Чарли лукаво се ухили. Жена му работеше в дирекцията и знаеше всичко, което се случва в училището.

– Естествено.

– Как е беше името?

– Бренда – напълно сериозно отвърна Чарли.

Майлс го изгледа на кръв и приятелят му се плесна по челото:

– За учителката ли става дума? Сара. Сара Андрюс.

Майлс отпи глътка чай и попита:

– Добра преподавателка ли е?

– Сигурно. Бренда казва, че е страхотна и че децата я обожават, но според жена ми всички хора са страхотни. – Чарли помълча, после се приведе, сякаш да сподели някаква тайна: – Каза ми още, че тази Сара е привлекателна. Истинска красавица, ако се сещаш за какво говоря.

– Какво ме засяга външността е?

– От Бренда разбрах, че учителката е необвързана.

– И?

– И нищо. – Чарли скъса пакетче със захар и я изсипа в подсладения си чай, после сви рамене. – Просто ти съобщавам какво каза жена ми.

– Много ти благодаря. Не знам как щях да изкарам деня без информацията от Бренда.

– Не се впрягай, младежо. Много добре знаеш, че съпругата ми бди над теб.

– Предай е, че всичко е наред с мен.

– Да му се не види, не бъди такъв инат. Бренда се безпокои за теб. И знае, че пушиш.

– Един въпрос – ще продължиш ли да ми триеш сол на главата, или поиска да се срещнем поради друга причина?

– Да, има още нещо. Обаче исках да те предразположа, за да не побеснееш.

– За какво става дума?

В този момент сервитьорката тресна на масата обичайната им поръчка – две порции месо на скара с гарнитура залата от зеле и пържени картопки – и Чарли се възползва от прекъсването, за да подреди мислите си. Накрая реши, че няма как да го каже по заобиколен начин, и изтърси:

– Харви Уелман оттегли обвинението срещу Отис Тимсън.

Харви Уелман беше главен прокурор на окръг Крейвън. Сутринта се беше обадил и бе предложил да съобщи на Майлс, но Чарли реши лично да предаде новината.

Майлс го изглежда:

– Моля?

– Няма доказателства. Бек Суонсън внезапно получи амнезия.

– Чакай, нали аз бях там...

– Отишъл си по-късно. Не си видял да се случва.

– Видях кръвта. Видях счупения стол и масата по средата на бара. Видях струпалите се хора.

– Да, да. Обаче Харви е безсилен. Бек се къдне във всичко най-свято, че е паднал и Отис изобщо не го е докоснал. Разправя, че онази вечер в главата му било каша, но сега умът му се бил прояснил и си спомнял абсолютно всичко.

Майлс изведнъж загуби апетит и отмести чинията си.

– Убеден съм, че ако отново отида там, ще намеря свидетел на случилото се.

Чарли поклати глава.

– Знам, че не ти дава мира, обаче пак ще удариш на камък. Известно ти е колко от братята на Отис са били там през онази нощ. До един твърдят, че нищо не е станало. Кой знае, може самите те да са го извършили. Така или иначе, без показанията на Бек прокурорът е с вързани ръце. Пък и знаеш какъв е Отис. Рано или късно пак ще направи същото.

– Тъкмо от това се страхувам.

Враждата им датираше отпреди осем години, когато Майлс стана шериф на Ню Бърн и арестува Клайд, бащата на Отис, задето беше изхвърлил жена си през прозореца на караваната, в която живееха. Клайд беше тикнат в затвора (за по-кратък срок, отколкото заслужаваше) и с течение на годините петима от шестимата му синове също излежаха присъди за престъпления, вариращи от търговия с наркотици до кражби на коли. Според Майлс Отис беше най-опасният, понеже беше и най-умният. Подозираше, че за разлика от всички в семейството той не е „кокошкар“. Първо, не приличаше на престъпник. За разлика от братята си нямаше татуировки и беше късо подстриган, понякога дори се хващаше на работа. Да, не приличаше на престъпник, но външността му заблуждаваше. В градчето се говореше, че е мозъкът при извършването на различни престъпни деяния и че именно той ръководи търговията с дрога в целия район, но Майлс нямаше доказателства. Всички полицейски акции досега удряха на камък. Отис също му имаше зъб.

Майлс го разбра едва след раждането на Джона. Веднъж арестува трима братя на Отис заради бурен скандал, избухнал по време на техен семеен празник. Седмица по-късно, когато Миси седеше в дневната с четиримесечното си бебе на скута, някой хвърли тухла в прозореца и едва не улучи майката и детето. Парченце стъкло поряза страната на Джона. Въпреки че не можеше да го докаже, Майлс знаеше кой е виновникът и заедно с трима колеги отиде в „селището на Тимсън“ – грохнали каравани, наредени в полукръг в покрайнините на града. Тимсънови излязоха кротко и без да продумат, протегнаха ръце да им сложат белезниците. В крайна сметка поради липса на доказателства не им повдигнаха обвинение. Майлс побесня от яд и след освобождаването на братята пресрещна Харви Уелман пред кабинета му и му вдигна

скандал. Така се беше разгорещил, че ако не го бяха спрели, щеше да се стигне до ръкопашен бой.

През годините последваха други инциденти – изстрели близо до къщата и необясним пожар в гаража, които приличаха на младежки лудории, обаче Майлс знаеше кои са истинските виновници. И отново беше с вързани ръце. След смъртта на Миси инцидентите престанаха.

Докато пак арестуваха Отис.

Чарли се навъси и погледна приятеля си.

– Виж какво, и двамата знаем, че разбойникът е виновен, но ти забранявам да прибягваш към саморазправа. Иначе нещата пак ще излязат от контрол. Сега имаш дете, а не винаги си до него да го пазиш. Ето какво ще ти кажа – Отис пак ще се издъни и ако има доказателства, аз пръв ще повдигна обвинение срещу него. Знаеш го, нали? Предупреждавам те обаче – не си търси белята. Стой далеч от този човек.

Майлс не продума.

– Не му обръщай внимание, ясно? – Чарли вече говореше не само като приятел, но и като началник на Майлс.

– Защо ми го казваш?

– Току-що ти обясних защо.

Майлс се втренчи в него.

– Има и още нещо.

Шерифът помълча, после бавно заговори:

– Ами... Отис твърди, че при ареста си го пребил, и е подал оплакване срещу теб...

Майлс удари с юмрук по масата и звукът отекна в ресторанта. Хората на съседната маса подскочиха, обърнаха се и го зяпнаха, но той не ги забеляза.

– Лъже, мамка...

Чарли вдигна ръка.

– Знам и го казах на Харви, който ще остави оплакването без последствие. Вие с него обаче не сте първи приятели и той знае как реагираш, когато се ядосаш. Затова смята, че може би Отис не лъже, и ми каза да ти предам да го оставиш на мира.

– И какво да направя, ако Отис извърши престъпление пред очите ми? Да се престоря, че не съм го видял, така ли?

– Глупости! Ако го сториш, ще си имаш неприятности с мен. Просто те съветвам да стоиш далеч от това бандитче, докато бурята отмине. Казвам ти го за твое добро, разбираш ли?

След няколко секунди Майлс въздъхна:

– Добре.

Знаеше обаче, че с Отис тепърва ще кръстосват шпаги.

Трета глава

Три часа след срещата с шерифа Майлс спря колата на паркинга пред началното училище „Грейтън“. Последният звънец току-що беше ударил и групички ученици вървяха към училищните автобуси. Майлс видя сина си в същия момент, в който Джона видя него. Момченцето замаха и се затича към колата – нещо, което след няколко години нямаше да прави, за да не му се подиграват съучениците. Майлс го притисна в прегръдките си и си каза, че трябва да се радва на близостта помежду им, докато още я има.

– Привет, шампионе, как беше в училище?

Джона леко се поотдръпна и промърмори:

– Добре. А в твоята работа?

– Изглежда ми по-приятна, след като приключих за днес.

– Арестува ли някого?

Майлс поклати глава:

– Не. Може би утре. Хей, искаш ли да хапнем сладолед, след като свърша тук? – Джона ентусиазирано закима и Майлс го пусна на земята. – Добре, разбрахме се. – Наведе се и погледна в очите сина си. – Ще поиграеш ли на спортната площадка, или предпочиташ да ме изчакаш в училището?

– Вече не съм малък, татко. Освен това и Марк остана след часовете. Майка му е при лекаря.

Наистина, най-добрият приятел на Джона нетърпеливо чакаше под баскетболния кош.

– Хубаво. Но да не сте мръднали от игрището, чу ли?

– Добре.

Джона даде на баща си училищната си раница и се затича към приятеля си. Майлс я остави на задната седалка и тръгна да прекоси паркинга. Няколко хлапета го поздравиха, също и няколко майки, които бяха дошли да вземат децата си. Той спря и поговори с тях, докато глъчката пред училището започна да заглъхва. Щом автобусите и колите потеглиха, учителите се върнаха в сградата. Майлс още веднъж погледна към игрището, за да се увери, че синът му е там, и също влезе в училището. Лъхна го струя горещ въздух. Сградата беше построена преди около половин век и въпреки че климатиците се подменяха периодично, те буквално изнемогваха през първите дни на учебната година, когато лятото сякаш още беше в разгара си. Майлс плувна в пот, подръпна ризата си и взе да си вее с длан, докато вървеше по коридора. Знаеше, че класната стая на сина му е в дъното. Отвори вратата. В помещението нямаше никого. Отначало той си помисли, че е сбъркал стаята, но прочете в дневника имената на децата и се успокои. Погледна си часовника и като видя, че е подранил, се заразхожда из стаята. На черната дъска бяха написани няколко думи, по чиноевете нямаше нито една тетрадка, но на голямата маса встрани бяха оставени блокчета с гланцова хартия и тубички с лепило. На стената в дъното бяха закачени съчиненията на учениците и Майлс се приближи да ги разгледа, търсейки работата на сина си.

Зад него някой каза:

– Извинете, че закъснях. Отбих се да оставя нещо в учителската стая.

Майлс се обърна и за пръв път видя Сара Андрюс. Не го побиха тръпки, пред очите му не избухнаха ослепителни фойерверки, не го обзе предчувствие за нещо съдбоносно и върне ли се към този момент (особено предвид последвалите събития), той винаги се удивяваше от реакцията си. До края на живота си обаче нямаше да забрави колко се изненада, като видя, че Чарли е бил прав: учителката на Джона наистина беше привлекателна. Не изглеждаше като манекенка, обаче мъжете сигурно се обръщаха, когато минаваше край тях. Русата ѝ коса, дълга до раменете, беше оформена в семпла, но елегантна прическа. Носеше дълга пола и жълта блуза и въпреки че лицето ѝ бе поруменяло от горещината, от сините ѝ очи се излъчваше свежест, все едно беше прекарала деня на плажа.

– Не сте закъснели – каза той. – аз подраних. – Подаде ѝ ръка. – Приятно ми е. Майлс Райън.

Забеляза как Сара тревожно се втренчи кобура на кръста му, но преди да добави нещо, тя го погледна в очите и се усмихна.

– аз съм Сара Андрюс – каза, сякаш не беше забелязала пистолета. – Благодаря, че дойдохте. След като изпратих бележката, си спомних, че може да сте зает, а пък аз не ви предлагам възможност да насрочите срещата за друг ден.

– Не се безпокойте. Шефът ми е разбран човек.

Сара кимна.

– Чарли Къртис, нали? С жена му Бренда вече се познаваме. Помогна ми да се ориентирам в обстановката.

– Симпатията е, но ако не внимавате, ще ви проглуши ушите с бърборенето си. Тя се засмя.

– Забелязах, че е словоохотлива. Обаче наистина много ми помогна. Направи всичко възможно да се почувствам, сякаш открай време работя тук.

– Да, много е мила.

Двамата замълчаха. Майлс веднага усети, че Сара се чувства неловко, след като приключиха с баналната размяна на реплики. Тя заобиколи бюрото, размести купищата тетрадки, търсейки нещо. Слънцето се появи иззад един облак и безмилостните му лъчи сякаш се прицелиха през прозореца право в двамата души в стаята. Жегата стана още по-нетърпима и Майлс пак подръпна ризата си. Сара го погледна.

– Знам, че е горещо... Все се каня да купя вентилатор, но още не съм избрала...

– Няма да се стопя – подхвърли той, но докато говореше, по гърба му се стече струйка пот.

– Имаме две възможности. Да седнете тук и вероятно да умрем от топлинен удар или да разговаряме навън, където е малко по-хладно. Под дърветата има масички за пикник.

– Редно ли е?

– Стига да не възразявате.

– Напротив. Тъкмо ще държа под око Джона, който е на спортната площадка.

Сара кимна:

– Добре. Само да проверя дали съм взела всичко.

След няколко минути вече бяха навън.

– Откога сте в Ню Бърн? – попита той, докато вървяха към масичките.

– От юни.

– Харесва ли ви тук?

– След големия град ми се струва доста тихо, но в добрия смисъл.

– Къде сте живели досега?

– В Балтимор. Там съм родена и израсла, обаче... – Тя се поколеба. – Изпитвах необходимост от промяна.

Майлс кимна.

– Напълно ви разбирам. Понякога и на мен ми се иска да се махна от тук. – По изражението ѝ разбра, че тя знае за Миси. Сара обаче не заговори за покойната му съпруга. Седнаха до една масичка и той крадешком я изгледа. Отблизо кожата ѝ беше гладка като порцелан. Готов беше да се обзаложи, че Сара Андрюс никога не е имала младежки пъпки. – Как да ви наричам? Госпожица Андрюс ли?

– Не, Сара. Предлагам да загърбим официалностите и да си говорим на „ти“.

– Виж, Сара... – Майлс се поколеба и тя довърши фразата вместо него:

– Интересуваш се защо те повиках, нали?

– Не отричам.

Тя се загледа в папката пред себе си, после вдигна очи към него.

– Ще започна с това, че Джона е сред любимите ми ученици. Пръв се отзовава, ако ми трябва нещо, и чудесно се разбира с другите деца. Освен това е учтив и се изразява много добре за възрастта си.

Майлс я измери с поглед.

– Защо ми се струва, че тези хвалби предшестват лоша новина?

– Толкова ли съм прозрачна?

– Ами... май да.

Сара смутено се засмя:

– Извинявай. Чудех се как да ти представя положението, за да разбереш, че няма нищо фатално. Ще те питам нещо – Джона споменал ли ти е какво става?

– Едва тази сутрин. Попитах го защо ме викаш, а той отвърна, че му било трудно с някои уроци.

– Ясно. – Тя млъкна, като че ли се опитваше да подреди мислите си.

Майлс почака, после промърмори:

– Знаеш ли, хваща ме страх. Нали проблемът не е толкова сериозен?

– Виж... – Сара се поколеба. – За жалост е тъкмо обратното. На Джона не му е трудно само с някои уроци, а с всички.

Майлс се навъси.

– Как така с всички?

– Изостанал е по четене, писане, правопис и аритметика. Откровено казано, не виждам как ще мине в следващия клас.

Той сякаш си глътна езика и само се взираше в нея.

Сара продължи:

– Знам колко ти е неприятно. И аз щях да се чувствам така, ако ставаше въпрос за сина ми. Именно затова исках да съм абсолютно сигурна, преди да разговарям с теб.

Погледни. – Отвори папката и му подаде купчина листове хартия – класните работи на Джона.

Майлс набързо ги прегледа – два теста по аритметика без нито един верен отговор, три страници, на които вместо съчинение Джона беше написал по няколко неразбираеми думи, и три теста по четене, на които той също се беше провалил. След малко Сара побутна папката към него.

– Вземи ги. Повече не ми трябва.

– Май и аз не ги искам – горчиво процеди той. Изражението му подсказваше, че още не се е отърсил от шока.

Сара леко се приведе към него.

– Предишните учители на Джона не са ли ти казвали за затрудненията му?

– Не, никога.

– Нито дума ли?

Той извърна поглед и се загледа в сина си, който тъкмо се спускаше по пързалката заедно с Марк. Притисна дланите си една до друга и промълви:

– Съпругата ми почина тъкмо преди да го запишем в училището¹. Учителката му в първи клас сподели с мен, че сегиз-тогиз той обляга глава на чина и се разплаква, и това ни притесняваше. Тя обаче не спомена нищо за слабия му успех. В бележника му пишеше, че се справя с учебния процес. Същото беше и миналата година.

– Ти не проверяваше ли тестовете, направени от него в училище?

– Нямахме тестове, нито домашни. Той носеше у дома само предметите, изработени в часовете по трудово обучение.

Докато говореше, нещо го жегна. Усети колко абсурдни са аргументите му. Как досега не беше забелязал какво се случва? „Беше прекалено вгълбен в собствения си живот“ – прошепна му вътрешният глас.

Той въздъхна. Ядосваше се и на себе си, и на училището. Сара сякаш прочете мислите му:

– Сигурно се питаш как се е стигнало дотук и с основание се гневиш. Учителките на Джона не са изпълнили задължението си да му дадат познания. Убедена съм, че не са го направили нарочно – вероятно са го съжалявали и не са искали да го претоварват.

Майлс се позамисли и горчиво промърмори:

– Върхът! Направо върхът!

– Виж, не те повиках само за да ти съобща лошата новина. Би означавало да загърбя отговорността си към Джона. Ще ми се да обсъдим как да му помогнем. Не искам да повтаря класа и смятам, че с малко повече усилия той ще навакса изоставането. – Тя изчака Майлс да осмисли думите ѝ и кимна: – Синът ти е много умно дете. Запомня всичко научено. Само че не мога в час да се занимавам само с него и да пренебрегна другите ученици.

– И какъв е изходът?

– Допълнителни уроци.

– Да му взема частен учител ли предлагаш?

Сара приглади полата си.

– Това е единият вариант, обаче се боя, че ще ти излезе доста скъпо, защото Джона е изостанал по всички основни предмети. Забележи – не става въпрос за алгебра, а за проста математика, например колко прави три плюс две. С писането и четенето ще напредне по-лесно, стига да се упражнява. Накратко, ако нямаш излишни пари, препоръчвам ти да му помагаш.

– Аз ли?

– Не е толкова трудно. Ще му четеш, ще го караш да ти чете, ще му помагаш с домашните. Едва ли ще те затруднят.

– Не си ми виждала бележника, когато бях на неговите години.

Сара се поусмихна и продължи:

– Най-важното е допълнителното обучение да се провежда по строго установен график. От опит знам, че така децата запаметяват повече информация. И още нещо – графикът означава постоянство, а в момента тъкмо това е най-важното за Джона.

Майлс взе да се върти на стола и измънка:

– Не е толкова лесно, както си го представяш. Нямам постоянно работно време.

Понякога се прибирам у дома в четири часа, друг път – когато синът ми вече е в леглото.

– Кой се грижи за него след училище?

– Госпожа Ноулсън. Съседката. Много е мила, но се съмнявам, че ще може всеки ден да помага на Джона в учението. Не е млада, прехвърлила е осемдесетте.

– А някой друг? Баба, дядо?

Майлс поклати глава.

– След смъртта на Миси родителите ѝ се преселиха във Флорида. Моята майка почина, когато бях последна година в гимназията, а щом постъпих в колежа, баща ми замина нанякъде. Много рядко се обажда, дори не знам къде се намира. От две години насам с Джона сме сами. Не ме разбирай погрешно – той е чудесно дете и понякога си казвам, че съм голям късметлия, задето не го дяля с никого. Друг път обаче си мисля, че щеше да ми е много по-лесно, ако родителите на Миси бяха останали в града и ако баща ми поне малко се интересуваше от мен и внука си.

Сара се засмя. Майлс си каза, че в смеха ѝ има нещо невинно, сякаш се смееше дете, на което тепърва предстои да осъзнае, че животът не е само забавления и игри.

– Радвам се, че вземаш нещата на сериозно – промълви тя. – Нямах представа колко пъти съм водила този разговор с родители, които или не ми вярват, или се опитват да хвърлят вината върху мен.

– Наистина ли се случва толкова често?

– По-често, отколкото си мислиш. Преди да ти изпратя бележката, дори се посъветвах с Бренда как да ти го съобщя.

– И какво ти каза тя?

– Да не се тревожа, че ще ми вдигнеш скандал. Че ще си загрижен за Джона и ще ме изслушаш внимателно. Накрая ме предупреди да не се стресна, ако се появиш въоръжен.

Майлс се намръщи.

– Не е вярно!

– Вярно е, но трябваше да видиш изражението ѝ.

– Хубавичко ще я подреда.

– Недей – очевидно тя те харесва. И това ми го каза.

– Бренда харесва всички – промърмори Майлс, обърна се и се загледа в спортната площадка, където двете хлапета се надбягваха, без да обръщат внимание на жегата.

– Да се чуди човек откъде имат толкова енергия – подхвърли Сара. – Надбягваха се и през голямото междучасие.

– Това е то да си дете. Не си спомням кога за последен път се чувствах така.

– Я стига, не си престарял. На колко си – четирийсет, четирийсет и пет?

Майлс пак се намръщи и тя му намигна.

– Поднасях те.

Той се престори, че с облекчение бърше потта от челото си, и с изненада установи, че му е приятно да разговаря с тази жена. Струваше му се, че тя мъничко флиртува, и това му допадна повече, отколкото би предположил.

– Много ти благодаря.

– Моля – отвърна Сара, но не можа да прикрие самодоволната си усмивка. – Май се отклонихме от темата. Докъде бяхме стигнали?

– Каза ми, че изглеждам престарял.

– Преди това... А, да, ставаше въпрос за работното ти време и че ти е невъзможно да се придържаш към определен график.

– Не казах, че е невъзможно. Обаче хич няма да е лесно.

– През кои дни си свободен следобед?

– Обикновено в сряда и петък.

Сара изпъна рамене, сякаш беше стигнала до някакво решение.

– Виж, не го правя често, но ще ти предложа нещо. Стига да го приемеш, разбира се.

Майлс повдигна вежди.

– Какво е предложението?

– Ще помагам на Джона след училище три пъти седмично, ако обещаеш да се занимаваш с него през почивните си дни.

Той не можа да скрие изненадата си:

– Сериозно ли говориш?

– Не бих го направила за всеки. Но както вече казах, Джона ми е симпатичен, пък и доста е преживял през последните години. На драго сърце ще му помогна.

– Наистина ли?

– Е, не е толкова необичайно. Повечето преподаватели са отдадени на работата си. Пък и без това оставам тук докъм четири следобед, тъй че няма да правя голяма жертва. – Млъкна и зачака отговора му, но Майлс не продума. – Няма да ти го предложа втори път. Решавай – добави тя.

Майлс я изгледа и тържествено каза:

– Благодаря. Приемам на драго сърце. Нямах представа колко съм ти задължен.

– Имаш възможност да ми се отплатиш, и то веднага.

– Какво е желанието ви, мадам?

– Вентилатор. И да е по-мощен. – Сара кимна към училището. – Вътре е горещо като в пещ.

– Имаш го.

НИКЪЛЪС СПАРКС

ЗАВОЙ НА ПЪТЯ

Евгения Мирева
редактор и коректор

Предпечатна подготовка:
Издаелство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ООД